

Truyện Đọc để Giải Trí (13)

Tưởng Rằng Chết Đi, Nhưng Không Anh Lại Về!

Tôi có người bạn thân chí cốt, từ thuở mài đũng ghế nhà trường lúc còn tiểu học đến nay đã u70, ốm, dáng người mảnh khảnh.

Một hôm bạn tôi bị chứng trào ngược dạ dày liên tu bất tận! Ăn cũng ói, không ăn cũng ói! Đi khám vài ba nơi, bác sĩ cho thuốc về uống nhưng không khỏi! Người cứ teo tóp dần.

Mấy đứa em ở Sài Gòn xuống thăm, thấy tình hình không ổn, tức tốc thuê xe chở lên Sài Gòn tìm nơi điều trị. Khi đưa đến một bệnh viện khá nổi tiếng và trình bày bệnh tình với bác sĩ. Ông này liền cho đi chụp cắt lớp, lúc có kết quả, liền báo cho người nhà biết: bạn tôi bị nghẽn ruột và ung thư đại tràng giai đoạn 3, cần phải mổ gấp mới cứu được.

Sau ca mổ hở khoảng 3 tiếng, bạn tôi được đưa về phòng nằm điều trị để bác sĩ theo dõi. Do thuốc mê tan dần sau khi mổ, vết thương mổ gây đau, không ngủ được. Bạn tôi vốn là tín đồ Phật giáo thuần thành, chỉ còn biết niệm Phật với niềm tin mong ân trên cứu độ? Nhiệm màu thay, anh cảm thấy vết thương bớt đau nhức, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ say. Được 7 hôm vết thương mổ đã ổn, bác sĩ cho xuất viện về nhà an dưỡng, hẹn ngày vào vô thuốc (hóa trị) để điều trị ung thư.

Sau khi biết mình bị ung thư nặng! (giai đoạn 3 nếu chuyển sang giai đoạn 4 di căn là hết cứu!?) Về nhà bạn tôi nản chí anh hùng toan buông xuôi mặc cho số phận đưa đẩy. Nhưng rồi anh suy nghĩ lại: bần phận và trách nhiệm đối với gia đình chưa tròn lại thêm sự động viên của gia đình, anh quyết tìm sự sống trong cái chết.

Đau bệnh vái tứ phương, ai bày gì làm nấy, miễn là có lợi cho việc điều trị ung thư. Thế là ngoài việc hóa trị hàng tháng (mỗi tháng vô thuốc một lần (8 lần theo kế hoạch điều trị) mỗi ngày, cứ 5 giờ sáng anh đi bộ tập thể dục 1 tiếng, rồi về nhà cố gắng ăn uống thật nhiều theo lời bác sĩ điều trị khuyên, để có sức khỏe chống chọi lại bệnh tật, và luôn niệm Phật hiệu bất cứ lúc nào và bất cứ mọi nơi, ngày cũng như đêm.

Khi này bỗng xuất hiện một Quý Nhân từ phương xa giúp đỡ. Số là anh và Quý Nhân này quen nhau trên mạng, khi biết anh bị bệnh ngặt nghèo liền nghĩ giúp đỡ, đã gửi thuốc hỗ trợ điều trị ung thư, người này cho biết nơi đang ở (Hoa Kỳ) có nhiều người bệnh giống anh nhờ dùng thuốc này đã khỏi bệnh. Và đúng như lời Quý Nhân nói, sau khi ngưng hóa trị theo phác đồ, bệnh viện đã cho kiểm tra lại toàn bộ các cơ quan nội tạng trong người anh và kết quả thật kỳ diệu, không còn ung thư đại tràng và bất cứ dấu hiệu di căn nào cả. Ơn Trời Phật, ân Cửu Huyền Thất tổ, ơn Quý Nhân đã cứu mạng anh.

Sau khi khỏi bệnh, sức khỏe đã hồi phục hoàn toàn, biết rằng người "Thi ân bất cầu báo" nhưng người "Thọ ân thị mạc vong" anh bạn nhờ tôi viết bài này để tỏ lòng tri ân Quý Nhân đã giúp anh.

Cuối bài, tôi xin mạo muội bạt mí Quý Nhân đã cứu mạng bạn tôi không ai xa lạ, mà các bạn đều biết, chính là Nguyễn Thu Vân, Quản trị viên trang Hoài Niệm Sài Gòn Xưa và các trang khác nữa.

Trần Khắc Tường

Ba Tôi Tình Táo Trở Lại

Nhận được điện thoại em gái ở quê, tôi lặng người. Lẽ ra khi em thông báo ba tình táo trở lại, tôi phải mừng, nhưng không hiểu sao lòng tôi ghen lại.

Ba tôi năm nay gần 80 tuổi. Năm ngoái mẹ tôi bị cảm rồi ra đi đột ngột khiến cả nhà sốc. Với ba, sự ra đi không báo trước của mẹ như một cú quật ngang. Ông nhớ nhớ, quên quên và rơi vào trạng thái lẫn lộn mọi thứ. Ngày nào ông cũng đi tìm mẹ.

Hỏi mẹ tôi còn, ba mẹ tôi thường khắc khẩu. Những tháng năm về già, mẹ trở nên khó tính hơn, ba thì hay quên những thứ lặt vặt. Những câu chuyện thường nhật, ít khi ba mẹ có thể hàn huyên trọn vẹn cùng nhau. Ba mẹ sẽ kết thúc trò chuyện bằng những rộn rã của sự bất đồng. Nhiều khi, ba mẹ giận đối nhau hết như con trẻ và anh em tôi lại phải đứng ra “hòa giải”.

Vậy mà khi mẹ rời đi, ba không thể vực dậy sau cú sốc. Ba đi nhà này, tới nhà kia, những chỗ mẹ từng hay đến, nhà anh em bè bạn để tìm mẹ... Tới đâu, câu hỏi nhói lòng của ba cũng lặp lại: “Có vợ tôi ở đây không?”. Ba quên mọi thứ, ký ức của ba chỉ nhường cho những gì liên quan tới mẹ. Mẹ thích gì, ăn món gì, mẹ hay nhắc tới ai... Ba quên cả con gái, con trai ba đang hàng ngày trông chừng để ba không bị đi lạc. Em gái tôi từng òa lên nức nở, khi bỗng dưng ba loẹt quẹt lại gần em rồi hỏi:

- Trời ơi, sao cô giống vợ tôi quá vậy? Cô có thấy bà ấy ở đâu không?

Em kêu lên:

- Con là con gái ba mà. Ba sao vậy?

Nhưng ba không để tâm đến lời em nói, đôi mắt ba sau câu hỏi đã nhìn mông lung vào vô định. Giây phút đó tôi mới hiểu ra tình yêu ba dành cho mẹ sâu sắc đến nhường nào. Khắc khẩu không có nghĩa là lòng họ bớt yêu thương nhau. Và cuộc đời điều quan trọng nhất chính là tình nghĩa vợ chồng.

Những ngày sau đó, ba đi tìm mẹ thường xuyên hơn. Áo ba chúng tôi phải kẹp một mảnh giấy nhỏ ghi vài dòng thông tin để khi ba lạc còn có người báo giúp. Vậy mà đến một ngày không biết sao ba lạc tới tận nhà ngoại cũ. Ngôi nhà trước đây ngoại tôi ở, rồi sau bán đi để về quê. Ngôi nhà ấy cách nhà tôi tới 6km. Khi có người báo giúp, tôi và em gái hốt hải tới thì ba vẫn còn đứng ở cổng ngôi nhà đó lẩm bẩm: “Sao kỳ vậy, nhà vợ tôi mà”.

Chúng tôi làm đủ mọi cách nhưng ba vẫn không thể nào bớt lẫn. Chính xác hơn trong trí nhớ của ba, điều duy nhất còn chứa đựng lại là mẹ và những điều liên quan tới mẹ. Mỗi khi tôi về tới sân nhà ông đều hỏi:

- Anh tới tìm ai?

Cô em gái được ba cưng chiều, yêu thương đến vậy, nhưng mỗi ngày ba thường nói với em:

- Sao cô giống vợ tôi vậy?

Em tôi nói, những ngày gần đây ba đột nhiên tỉnh táo lại, khiến em sợ... Ba như từ ký ức với riêng mẹ trở lại cuộc sống hiện tại cùng các con. Ba chấp nhận sự thực mẹ đã rời xa ba, ba hỏi han em việc này việc khác trong nhà rồi nói ba muốn ăn bữa cơm với đầy đủ cả nhà. Sự việc ba tỉnh táo sau gần một năm trời nhớ nhớ quên quên khiến chúng tôi phát hoảng. Ba hết như ngọn đèn dầu sắp cạn. Và tôi phải nắm tay vợ mình rất chặt để ghim lại những giọt nước mắt.

Hóa ra trong đời sự yêu thương vẹn nghĩa tình với người bạn đời đã từng kể vai sát cánh những lúc khó khăn với mình sao lại đáng trân quý đến vậy.

Hãy Nói Lời Yêu Thương.

Trước ngày tôi mổ mấy bữa, anh chị hai lên, thấy mặt anh hai hốc hác, tôi ngạc nhiên:

- Anh hai bệnh hay sao mà ốm nhom vậy?

Anh cười:

- “Bệnh hoạn gì? Tại anh lo cho út... À, mẹ có làm cho em hủ mắm. Bữa nay chắc là ăn được rồi nhưng mẹ dặn em không được ăn nhiều...”

Nghe anh hai nói vậy, tôi sụ mặt:

- Em không ăn.

Nói rồi tôi bỏ ra nhà sau.

Ba mất khi tôi mới lên hai, còn anh hai năm đó 8 tuổi. Mẹ vẫn ở nhà nội dù đã mấy lần, các cô chú muốn đuổi mẹ con tôi ra khỏi nhà để không phải chia gia tài. Thế nhưng mẹ vẫn chịu đựng. Sau này tôi biết mẹ sợ cảnh nhà không có đàn ông sẽ khó giữ được mình bởi trong làng có mấy người để ý, cứ tới lui xa gần. Mẹ bảo, ở với nhà chồng, dù sao người ta cũng kiêng dè, không dám chọc ghẹo, mẹ yên thân làm lụng nuôi con. Cái đất miền Tây mưa nắng thất thường! mẹ đã phải vất vả một mình nuôi 4 anh em tôi. Ông bà nội chia cho mấy công ruộng; làm không đủ ăn, mẹ phải mướn thêm ruộng để làm. Xong mùa thì mẹ lại đi làm mướn khắp nơi. Việc làm trong xóm không đủ, mẹ lại xuôi ngược qua xóm kế bên, rồi sang chợ huyện buôn thứ này, bán thứ kia.

Thương mẹ, nên học hết lớp 12, cả anh hai và anh ba đều nghỉ học đi làm. Chỉ có tôi và anh tư được ăn học đàng hoàng. Anh tư thi đậu vào đại học Cần Thơ, mẹ mừng không ngủ được. Đến khi tôi chuẩn bị thi đại học thì mẹ bảo:

- Út à, con thi vào Đại học Cần Thơ đi, cho gần nhà...

Nhưng tôi cãi lời thi vào Đại học Kinh tế Sài Gòn. Ngày biết tin tôi thi đậu, mẹ ngồi lặng hàng giờ dưới bếp. Tôi bực bội:

- Con lớn rồi, mẹ phải để con tự quyết định tương lai của con chứ?

Mẹ kéo vạt áo lau nước mắt:

- Mẹ chỉ có một mình con là con gái... Lên Sài Gòn xa xôi quá, nhớ con làm sao mẹ đi thăm?

Tôi vẫn dậm dẳng:

- Mẹ đi thăm làm gì? Con tự lo được.

Mẹ gom góp tiền bỏ ống, hót thêm mấy dây hụi để có tiền cho tôi lên Sài Gòn nhập học. Hôm đưa tôi và anh hai lên xe, mẹ cứ căn dặn anh hai:

- Con phải lo xong chỗ ăn ở cho nó đàng hoàng rồi mới được về nghe chưa!

Rồi mẹ quay sang tôi:

- Có hủ mắm trong giỏ, mẹ làm hơi mặn để con ăn lâu...

Mẹ đâu biết, tôi đã lén bỏ hủ mắm lại nhà sau khi nói với anh hai: "Ở Sài Gòn ai mà ăn mắm?".

Tôi đang học năm thứ nhất thì ở nhà xảy ra biến cố. Mẹ tôi đi lấy chồng! Nhận được tin, suýt chút nữa tôi đã ngất đi. Mẹ tôi đã gần năm mươi tuổi, ham hố gì mà lại đi bước nữa khi sắp sửa làm sui tới nơi rồi? Tôi gọi điện về nhà. Vừa nghe tiếng mẹ, tôi đã hét lên:

- Mẹ có bị làm sao không vậy? Mẹ đã ở vậy bao nhiêu năm nay rồi, giờ sao không chịu yên phận mà còn bày đặt...

Tôi biết là tôi hỗn với mẹ nhưng tận đáy lòng mình, tôi thấy đau khổ y như thể mình bị phản bội.

Ngày người ta rước mẹ đi, tôi nhất định không về. Người đàn ông ấy là bạn thân của ba mẹ từ thuở nhỏ. Vợ ông ta mất cũng đã lâu rồi. Nhưng điều quan trọng hơn, chính bà nội là người bày ra chuyện gả bán. Bà nội bảo, bà đã yếu, sống nay chết mai; bà phải lo cho mẹ tôi trước khi nhắm mắt thì mới yên lòng. Nếu không, các cô chú lại kiếm chuyện với mẹ thì không có ai bênh vực. Lý lẽ của người lớn là vậy nhưng tôi không thể nào chấp nhận được thực tế là mẹ tôi đã đi lấy chồng. Tôi giận mẹ nên tết năm ấy không về; hè cũng không về. Anh hai gọi điện vào bảo mẹ bệnh, tôi cũng không về. Mãi đến tháng chạp năm đó, bà nội mất tôi mới về chịu tang. Gặp mẹ với ông ta, tôi không thèm chào hỏi nhưng vẫn lén để ý. Tôi thấy mẹ gầy đi rất nhiều. Tôi muốn ôm mẹ, úp mặt vào ngực mẹ để được mẹ xoa đầu nựng nịu và gọi "Út Mót của mẹ" như ngày xưa mỗi khi mẹ đi làm đồng về mệt... Nhưng có cái gì đó cứ níu lại khiến tôi cố làm ra vẻ lạnh lùng.

Xong đám tang nội, tôi đi ngay. Tôi không chào ông ta mà chỉ nói với mẹ: "Con đi đây". Nói rồi tôi quày quách giỏ đi. "Út...". Mẹ gọi với theo. Tôi hơi khựng lại nhưng rồi lại đi như chạy ra khỏi nhà. Giọng mẹ đuổi theo:

- Tết này nhớ về ăn tết nghe con.

Tôi lau nước mắt, không nói tiếng nào. Tết đó tôi vẫn không về. Đến hè anh hai gọi điện bảo về, tôi cũng không nghe. Tôi xin đi làm thêm ở một tiệm bán thức ăn nhanh. Được hơn nửa tháng thì trong một lần làm thay ca cho một chị bạn, tôi đã ngất xỉu. Tôi được đưa vào bệnh viện cấp cứu. Mấy ngày sau, khi làm đầy đủ các siêu âm, xét nghiệm, tôi biết mình bị hở van 2 lá rất nặng. "*Chúng tôi sẽ giới thiệu em sang Viện Tim...*". Vị bác sĩ điều trị cho tôi giải thích cặn kẽ và cho biết, trường hợp của tôi phải mổ thay van tim nhân tạo. Tôi đi khám lại ở Viện Tim. Kết quả vẫn là phải mổ. Tôi đã ngồi rất lâu trên chiếc ghế đá trong sân bệnh viện. Tôi lấy đầu ra cả trăm triệu chi phí cho ca mổ đây? Mà mổ cũng chưa chắc sống thêm được bao lâu. Tôi muốn chết quách cho xong. Rồi tôi lại oán trách ba mẹ sao lại sinh ra tôi làm gì mà không cho tôi một cơ thể khỏe mạnh...

Nhỏ bạn ở cùng phòng trọ động viên:

- Mà thật lạ. Có ai muốn con cái mình bị bệnh tật đâu? Nhưng có bệnh thì phải chữa, bác sĩ đã nói là chữa được mà...

Rồi nó lén gọi điện cho anh hai. Dù đang chuẩn bị cưới vợ nhưng anh hai cũng vào ngay. Anh dẫn tôi vào bệnh viện, hỏi han bác sĩ mọi chuyện rồi đăng ký lịch mổ cho tôi. Tôi phải chờ 6 tháng vì lịch mổ đã dày kín. Trước khi về, anh hai ôm tôi vào lòng:

- Út đừng lo, anh sẽ kiếm đủ tiền để chữa bệnh cho em. 60 triệu chứ 600 triệu cũng phải lo.

Tôi khóc:

- Anh hai đừng nói với mẹ...

Nhưng rồi sau đó mẹ cũng biết vì anh hai không thể giấu mẹ chuyện hệ trọng như vậy. Còn hơn 2 tuần nữa tới ngày phẫu thuật thì mẹ gọi điện vào. Giọng mẹ rất yếu nhưng tôi lại nghĩ là do mẹ xúc động quá. Mẹ bảo sẽ thu xếp để lên với tôi...

Ấy vậy mà chỉ có hai vợ chồng anh hai lên. Tôi lại thấy ghét mẹ ghê gớm. Có lẽ ông ta không cho mẹ lên chứ không có lý do nào khác để mẹ phải vắng mặt khi con của mẹ phải đối mặt với hiểm nguy, sống chết như vậy... Ca mổ thành công nhưng vì thể trạng tôi vốn gầy yếu nên hồi phục chậm. Phải hơn 10 ngày sau tôi mới xuất viện. Về đến phòng trọ, điều đầu tiên tôi muốn làm là gọi điện cho mẹ. Dù sao thì tôi cũng muốn mẹ yên lòng. Nhưng anh hai lại cản:

- Em còn yếu, gọi bây giờ lại xúc động, không tốt đâu. Để anh báo cho mẹ là được rồi.

Lần sau, rồi lần sau nữa, tôi đòi gọi điện, anh hai lại cản khiến tôi nghi ngờ:

- Anh chị giấu em chuyện gì phải không?

Chị dâu tôi mau miệng:

- Út à, mẹ bị bệnh... anh chị sợ em lo nên không nói.

Cơn giận hờn vụt tan biến. Tôi cười:

- Chờ tái khám xong, em sẽ về thăm mẹ.

Anh hai tôi quay đi lau nước mắt. Có lẽ anh mừng vì thấy tôi đã rộng lòng đón nhận cuộc hôn nhân sau của mẹ. Riêng tôi, sau ca đại phẫu vừa rồi, tôi thấy ranh giới giữa sống chết thật mong manh. Đã có lúc tôi sợ mình sẽ chết khi chưa kịp nói những lời yêu thương với mẹ lần nữa...

Rồi tôi cũng được về nhà. Chưa bao giờ tôi nôn nóng như vậy. Xe khởi hành từ 6 giờ sáng, đến trưa thì tới Cần Thơ. Phải đi gần 20 cây số nữa mới tới nhà. Cơm nước xong, chị dâu giăng mùng cho tôi ngủ, còn anh hai thì căn dặn:

- Ngủ cho khỏe để sáng mai đi thăm mẹ.

Tôi ngủ một giấc thật ngon đến tận 7 giờ sáng hôm sau. Chị dâu gọi tôi dậy ăn sáng. Đang ăn, tôi bỗng giật mình khi thấy giỏ nhang đèn, trái cây để trên góc bếp. Có cả một bó bông vạn thọ. Tôi nhíu mày:

- Cúng nội hả hai?

Chị dâu tôi ậm ừ rồi đi thay quần áo. Lúc đó anh hai đang ngồi ở nhà trước. Chờ tôi ăn xong, anh mới cất tiếng:

- Út à, ra đây anh nói cái này.

Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của anh, tôi chột dạ:

- Chuyện gì vậy anh hai?

Anh bảo tôi ngồi xuống bên cạnh. Tôi ngồi xuống nhưng chờ mãi không nghe anh nói gì, chỉ thấy mắt anh bỗng đỏ hoe. Rồi anh đặt tay lên vai tôi, giọng khàn khàn: "*Mẹ... mất rồi em à...*". Tôi tưởng mình nghe lầm.

Giọng anh hai nghẹn lại:

- Hôm đó mẹ đem tiền qua để anh lo chuyện mổ tim cho em. Mẹ về được chừng một tiếng thì dượng gọi điện bảo là mẹ mệt. Khi anh chạy qua tới thì mẹ đã đi rồi...!. Mẹ không kịp nhắn gì cho anh em mình...

Tôi chết lặng. Vậy là tôi đã không kịp nói với mẹ lời yêu thương lần nữa bởi cái tính ích kỷ, cố chấp của tôi...

Chiều đó tôi đã ngồi rất lâu bên mộ mẹ. Tôi có cảm giác mẹ vẫn quanh quẩn đâu đây trong cơn gió chiều thổi nhẹ. Tôi cố nén nhưng nước mắt cứ chảy tràn trên má, trên môi...

- Mẹ ơi, con đã về rồi.